

ஒப்பாய்வு நோக்கில் ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத் - இமானுவெல் கான்டினுவை அறவியற் சிந்தனைகள்.

பொ.புலோகநாதன்
ponnuthurainathan1985@gmail.com.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

உலக மக்கள் அனைவரினதும் வாழ்வில் அறம் இன்றியமையாத இடத்தினைப் பெறுகிறது. அறவியல் என்பது நன்மை-தீமை, சரி-பிழை, பற்றிப் பகுப்பாய்வு செய்ய உதவும் அறிவியல் துறையாக விளங்குகின்றது. ஒழுக்கம், தர்மம், உண்மை, நல்லது, சரி போன்ற பதங்கள் யாவும் இவ் அறவியலுடன் தொடர்புடையதாகும். இந்து சமயம் அனைத்திற்கும் அடிப்படையான அறவியல் பற்றி குறிப்பிடுகின்ற நூல்களில் ஒன்றாக விளங்குவது உபநிஷதம். உபநிஷத் என்பது அருகில் அமர்வது என்று பொருள். குருவின் அருகில் அமர்ந்து சீடனால் கேட்கப்பட்ட அரிய பெரிய தத்துவங்கள் அடங்கியதே உபநிஷதம் எனப்படும். உபநிஷதங்கள் 108 அவற்றுள் 10 உபநிஷதங்கள் முக்கியமானவை. உபநிஷதங்களில் பிரமம், ஆன்மா, உலகு, கன்மம் மறுபிறப்பு, முத்தி, இறைவனுக்கும்-ஆன்மாவுக்குமான தொடர்பு, என்பனவற்றோடு ஒழுக்கம் முக்கிய உபநிஷதமாக வலியுறுத்தப்பட்டது. உபநிஷதங்கள் உலகியல் வாழ்க்கையை மறுப்பதாக இருந்தாலும் அது தர்மத்திற்கு மாறானதாகவோ, ஒழுக்கத்திற்கு எதிராகவோ இருக்கவில்லை. “தீய ஒழுக்கத்தை கைவிடாதவன் ஒரு போதும் பிரமத்தை அடையமாட்டான்” என உபநிஷதங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. இவ் உபநிஷதங்களில் ஒன்றான ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதத்தில் உயர்ந்த அறிவியற் சிந்தனைகள் எடுத்தாளப்படுகின்றன. இவ் உபநிஷதத்தில் குறிப்பிடப்படும் 18 மந்திரங்களும் பகவத்கீதையின் பதினெட்டு அத்தியாயங்களின் சாரமான “கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே” எனும் தர்மநெறியை எடுத்துக்கூறுகிறது. இவ் உபநிஷதம் ‘பற்றற்ற கடமை’ எனும் அறவியற் சிந்தனையை வலியுறுத்துகிறது. இத்தகைய ஒழுக்க சிந்தனையே 19ம் நூற்றாண்டு ஜேர்மனிய மெய்யியலாளரான இமானுவேல் கான்டினுவை செயல்நிலை நியாயித்தலின் விமர்சனம் (Critique of practical Reason) எனும் நூலில் விளக்கப்படுகிறது. இங்கு “கடமை” என்பதன் அடிப்படையில் அமைந்த ஓர் ஒழுக்கவியற் கோட்பாடாக இவரது (Deontological Ethical Theory) விளங்குகின்றது. பயன்கருதாமல்

கடமையின் பொருட்டு செய்யப்படும் செயல்களே ஒழுக்கச் செயல் என இங்கு வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஒரு செயல் எந்த ஒன்றையும் சாராது கடமையின் பொருட்டு ஆற்றப் படுமாயின் அச்செயல் ஒழுக்கவியலின் தரத்தை பெறும் என்பதே இவரது சார்பற்ற கடப்பாடு (Categorical Imperative) ஈசாவாஸ்ய உபநிஷதத்திலும், கான்டினுவை கோட்பாட்டிலும் காணப்படும் ஒத்த அறவியற் கருத் தாக்கங்களை வெளிப்படுத்துவதனை நோக்கமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு இடம்பெறுகிறது. இவ்வாய்வினைச் சரியான முறையில் மேற்கொள்வதற்கு பல்வேறுபட்ட ஆய்வு முறையியல்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. குறிப்பாக இரு கோட்பாடுகளுக்கிடையேயுமான ஒற்றுமைகளை விளக்குவதற்கு ஒப்பியல் ஆய்வு முறை, விபரண முறையியல் என்பன பயன்படுத்தப்படுவதோடு இவ்வாய்வுக்குரிய தரவுகளாக, உபநிஷத கான்டினுவை ஒழுக்கவியலை அறிய உதவும் மூல நூல்கள், உரைநூல்கள், விளக்க நூல்கள், ஒழுக்கம் தொடர்பில் விவாதிக்கும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள், சஞ்சிகைகள், இணையத்தளத் தகவல்கள் என்பனவற்றி லிருந்து பெறப்பட்டு இவ்வாய்வு வடிவமைக்கப்படவுள்ளது.

திறவுச் சொற்கள் - சார்பற்ற கடப்பாடு, ஒழுக்கம், கடமை, ஆன்மா, பிரம்மம்.

1. ஆய்வு அறிமுகம்

உலக மக்கள் அனைவரினதும் வாழ்வில் அறம் இன்றியமையாத இடத்தினைப் பெறுகிறது. அறவியல் என்பது நன்மை தீமை, சரி பிழை, பற்றிய ஆய்வாகவும், முழுச் சமூகத்தினதும், தனி மனிதனதும் பண்பையும், நடத்தையும், கருத்தில் கொள்வதுமாக அமைகிறது. இவ் அறவியல் மூலம் வாழ்க்கையின் இறுதி இலக்கு என்ன? நாம் வாழ்க்கையில் எத்தகைய உயர்ந்த நன்மையினை அடைய வேண்டும் என்பதனை விளக்குவதனாலும் இது ஒரு வாழ்க்கைத் தத்துவமாகிறது. அறவியலானது ஒழுக்கம், தர்மம், நீதி, சரி, உண்மை, நல்லது, போன்ற பதங்களோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது [1]. இந்து சமயங்கள் அனைத்திற்கும் அடிப்படை அறவியல் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற நூல்களில் ஒன்றாக விளங்குவது உபநிஷதம். உபநிஷத் என்றால் அருகில் அமர் என்பது

பொருள். குருவின் அருகில் அமர்ந்து சீடனால் கேட்கப் பட்ட அரிய பெரிய தத்துவங்கள் அடங்கியதே உபநிடதம் எனப்பட்டது. இவ் உபநிடதங்கள் 108 என்று சொல்லப் படுகிறது. அவற்றுள் மிக முக்கியமானவை பத்து. அவை ஈசாவாஸ்யம், கேனம், கடம், பிரச்சினம், முண்டகம், மாண்டூக்கியம், தைத்திரியம், ஜதரேயம், சாந்தோக்கியம், பிரகதாரணியம், என்பவையாகும். ஆயினும் இவ் உபநிடதங்களை எழுதியவர்களின் பெயர்கள் சரியாகத் தெரியப்படவில்லை. இங்கு பிரமம், ஆன்மா, உலகு, இறைவனுக்கும் ஆன்மாவுக்குமான தொடர்பு, முத்தி, கன்மம் மறுபிறப்பு என்பனவற்றோடு ஒழுக்கம் முக்கிய உபதேசமாக வலியுறுத்தப்பட்டது. உபநிடதங்கள் உலகியல் வாழ்க்கையை மறுப்பதாயினும் அது தர்மத்திற்கு மாறாகவோ, ஒழுக்கத்திற்கு எதிரானதாகவோ இருக்கவில்லை. “தீய ஒழுக்கத்தை கைவிடாதவன் ஒரு பொழுதும் பிரமத்தை அடையமாட்டான்” என இங்கு வலியுறுத்தப்படுகிறது. இவ் உபநிடதங்களில் குறிப்பிடப்படும் ஒழுக்கக் கருத்துக்கள் குறிப்பாக, ஈசாவாஸிய உபநிடதத்தில் குறிப்பிடப்படும் பதினெட்டு மந்திரங்களும் பகவத்கீதையின் பதினெட்டு அத்தியாயங்களின் சாரமான “கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே” எனும் கடமை உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட அறவியற் சிந்தனையாக விளங்குகின்றது [2].

இத்தகையானதோர் ஒழுக்க சிந்தனையே 19ம் நூற்றாண்டு ஜேர்மனிய மெய்யியலாளராகிய இமானுவெல்கான்டினூடைய செயல்நிலை நியாயித்தலின் விமர்சனம் (Critique of practical Reason) எனும் நூலில் விளக்கப்படுகிறது. இங்கு கான்ட் குறிப்பிடும் அறவியற் கோட்பாடான சார்பற்ற கடப்பாடு (Categorical Imperatives) செயலுரிமையின் வெளிப்பாடான கடமையின் இயல்பாக கொள்ளப்படுகிறது. ஒரு செயல் எந்த ஒன்றையும் சாராது கடமையின் பொருட்டு இடம்பெறுமாயின் அச்செயல் ஒழுக்கவியலின் தரத்தைப் பெறும் என்பதைக் காட்டுவது சார்பற்ற கடப்பாடாகும். ஒழுக்கச் செயல்கள் பயனை எதிர்பாராமல் கடமைக்காகச் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதனை இது குறிக்கின்றது [3]. கீழைத்தேய ஒழுக்கவியற் சிந்தனைகளின் சிகரமாக விளங்கும் உபநிடதங்களின் ஒழுக்கவியற் சிந்தனைகளும் குறிப்பாக ஈசாவாஸிய உபநிடத சிந்தனைகளுக்கும் மேலைத்தேய கடும்போக்குடைய ஒழுக்கவியற் கோட்பாடான கான்டினூது சார்பற்ற அற ஆணைக்குமிடையே நெருக்கமான ஒற்றுமைத் தன்மைகள் இருப்பதனைக் காணமுடிகிறது. அத்தோடு இவ்விரு கோட்பாடுகளும் கடமையைச் செய்தல் என்பதை வலியுறுத்தினாலும் அக்கடமை எவ்வாறு செய்யப்பட வேண்டும் என்பதில் சில வேறுபாடுகளும் உண்டு

என்பதை நாம் பின்னர் காணலாம்.

02.ஆய்வின் நோக்கம்

ஒப்பீட்டாய்வானது இன்று வேகமாக வளர்ந்து வரும் ஆய்வு முறைகளில் ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. “நல்ல சிந்தனைகள் எங்கிருந்தாலும் நம்மை வந்து நோடுவதாக” [4] எனும் வேத சிந்தனைக்கு அமைவாக முற்றிலும் வேறுபட்ட கால சூழ்நிலையும், சமயச் சூழ்நிலையும் கொண்ட இரு வேறு கோட்பாடுகளான ஈசாவாஸிய உபநிஷத சிந்தனைக்கும், இமானுவெல் கான்டினூடைய அறவியற் சிந்தனைக்கும் இடையே காணப்படும் ஒத்த ஒழுக்கவியற் சிந்தனைகளை கண்டறிவதையே இவ்வாய்வு நோக்கமாக கொண்டுள்ளது. அத்தோடு இரு சிந்தனைகளிலும் மனிதனின் மேன்மை (Human Dignity) மனிதனின் ஆளுமை (Personality) எவ்வாறு எடுத்தாளப்படுகிறது என்பதைக் கண்டறிவதையும் இவ் ஆய்வு நோக்கமாகக் கொள்கிறது. மேலும் இரு சிந்தனைகளிலும் பௌதீகவதீதத்தை (Metaphysical concepts) என்பனவற்றை நிலைநிறுத்துவதற்கு ஒழுக்கவியல் எந்த வகையில் பங்களிப்பு செய்கின்றது என்பதனைக் கண்டறிவதையும் இவ்வாய்வு உப நோக்கங்களாக கொள்கிறது.

3.ஆய்வின் வரையறை

ஒழுக்கவியல் என்பது அனைத்து சமயங்களுக்கும் பொதுவானதாகக் காணப்படுகிறது. இங்கு வேறுபட்ட சூழ்நிலைகளிலும் வேறுபட்ட மதப் பின்னணியும் கொண்ட இரு ஒழுக்கவியற் கோட்பாடுகள் ஒப்பீட்டாய்வுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. குறிப்பாக உபநிடதங்கள் எனக் குறிப்பிட்டாலும் உபநிடதங்களின் எண்ணிக்கை நூற்றுக்கு மேற்பட்டவை. எனவே இவ் ஆய்வின் நோக்கம் கருதி ஈசாவாஸிய உபநிடதத்தில் கூறப்படும் அறவியற் சிந்தனைகளும் தேவை ஏற்படும் வேளைகளில் சாந்தோக்கிய, பிரகதாரணிய, உபநிடதங்களில் கூறப்படும் அறவியற் சிந்தனைகளும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அது போன்று கான்டினூடைய அறவியற் கோட்பாடுகளை விளக்கும் நூல்களாக செயல்நிலை நியாயித்தலின் விமர்சனம் (The critique of practical Reason), ஒழுக்கவியலுக்கான பௌதீக அடிப்படைகள் (Fundamental Principles of the Meta Physics of Morals), பௌதீகவதீத ஒழுக்கவியல் (Metaphysics of Morals) போன்ற ஒழுக்கவியல் சார்ந்த நூல்களும் பயன்படுத்தப்பட்டு ஆய்வு நேர்த்தியான முறையில் வடிவமைக்கப்படுகிறது.

4. ஆய்வின் முறையியல்

இவ்வாய்வின் நேர்த்தியான முறையில் வடிவமைப்பதற்கு பல்வேறுபட்ட ஆய்வு முறைகள் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இக்கோட்பாடுகளுக்கிடையே காணப்படும் அறவியற் சிந்தனைகளின் ஒத்த தன்மைகளை எடுத்து விளக்குவதற்கு ஒப்பியல் ஆய்வு பயன்படுத்தப்படுகிறது. அத்தோடு இவ்விரு சிந்தனைகளிலும் காணப்படும் ஒழுக்கவியல் கருத்துக்களை எடுத்து விளக்குவதற்கு விபரண முறையியலும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அத்தோடு உபநிடத பாடல்களில் காணப்படும் அறவியற் கருத்துக்களை எடுத்து விளக்குவதற்கு பகுப்பாய்வு முறையும் இங்கு பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாய்வுக்காக, உபநிடதம், காண்டிய ஒழுக்க சிந்தனைகளை விளங்கிக் கொள்ள உதவும் மூலநூல்கள், அவை சார்ந்த உரை நூல்கள், விளக்க நூல்கள், என்பனவற்றோடு உபநிடதங்களில் ஒழுக்கம் பற்றி விவாதிக்கும் ஆய்வு நூல்கள், சஞ்சிகைகள், இணையத்தள தரவுகள் என்பனவும் பயன்படுத்தப்பட்டு ஆய்வு நேர்த்தியான முறையில் வடிவமைக்கப்படுகிறது.

5. ஒப்பீட்டாய்வு

உபநிடதங்கள், காண்டிய ஒழுக்கவியல் சிந்தனைகள் ஆகிய இரண்டையும் நோக்கும்போது இரு ஒழுக்கவியற் கோட்பாடுகளுக்கிடையேயும் பல ஒப்புமையுள்ள அம்சங்களை காணலாம் என்பது இவ் ஆய்வின் மூலம் பெறப்படுகிறது. அவற்றில் எவ்வகையான கருத்தாக்கங்களில் ஒற்றுமை காணப்படுகிறது என்பதனை பின்வருமாறு இனங்காண முடியும்.

“மனிதன் வலுவற்றதும் எழுந்து நிற்கின்றான், எழுந்து நின்றதும் குருவிற்கு பணிவிடை செய்கிறான், பின்னர் குருவின் அருகில் சென்று அமர்கிறான், அங்கிருந்து குருவின் வாழ்க்கையை கூர்மையாக கவனிக்கிறான், அவரது மொழிகளைக் கேட்கிறான், மனனம் செய்கிறான், ஆழ்ந்து தெளிகின்றான், பின் அதன்படி நடந்து கொள்கிறான், அதிலிருந்து அவனுக்கு ஆத்ம ஞானம் எனும் அநுபூதி வருகிறது” எனவே உபநிடத உண்மைகளை தக்கதொரு குருவின் அருகிலிருந்து பண்புரிந்தே அறிந்துணர வேண்டும். அத்தகைய பக்குவம் வருவதற்கே பயன் கருதாப்பணி, தருமம் மிகுந்த வாழ்க்கை முறை, உண்மையைத் தேடும் வேட்கை ஆகிய ஒழுக்கங்கள் தேவை என்பது உபநிடதங்கள் அனைத்தினதும் பொதுவான கருத்தாகும்.^[5]

ஒழுக்கநெறியினை கடமை எனும் செயலினூடு வெளிப்படுத்தும் ஓர் உபநிடதமாக ஈசாவாசிய உபநிடதம் விளங்குகிறது. உபநிடதங்களில் இது மிகச் சிறியதாகவும் இதில்

அமைந்துள்ள பதினெட்டு மந்திரங்களின் சாரமே கீதை என்றும் குறிப்பிடுகிறது. இங்கு பற்றற்று பணி புரிதல் எனும் நிட்காம கர்ம கோட்பாடு எடுத்து விளக்கப்படுகிறது. இவ் உபநிடதத்தின் முக்கிய கருத்து ஆத்ம தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே எதையும் செய்ய வேண்டும். இதற்கு பயன்கருதாமல் கர்மயோகம் செய்வதும் உருவ வழிபாடுகள் செய்வதையும் வலியுறுத்துகிறது.

ஈசாவாசிய உபநிடதத்தில் 1ஆவது பாடல்,

“ஓம் ஈசாவாஸ்யமிதக்ம் ஸ்ர்வம் யத்கிஞ்சக ஜகத்யாம் ஜகத்!

தேன த்யக்தேன புஞ்சிதா:மா க்ருத : கஸ்ய ஸ்வித் தனம் //1//

அனைத்து துயருள் உயிர்கருவும் ஆண்டவனே அதனால் அர்ப்பணித்து நற்பயனை அனுபவித்து வாழ்வீர் ! தினைத் துளியும் பிறருடமை தீண்டும் நினைவின்றி தெய்வமயம் தியாகநிலை போகமற வாழ்வீர்//1//

ஈசன் அருளே அகிலமெல்லாம் என்பதை உணர்ந்தால் போகமில்லாமல் (பிறர் பொருள் மேல் ஆசை கொள்ளாமல்) பேராசை இல்லாமல் தியாக சீடனாக வாழ முடியும் எனும் பற்றற்ற கடப்பாட்டை இப் பாடல் வலியுறுத்துகிறது.

“குர்வண்ணேவேஹ கர்மாணி ஜிஜீபிஷேச்சதணிம் ஸமா!

ஏவம் த்வயிநாஸ்யதே தோஸ்நிந கர்ம லிப்யதே நகரே//2//

“கரும நெறி யாலீண்டு கண்டிடவே நூறாண்டு

தரும வழியே வேண்டு! தவிரேது? - திருவருள்

செயலாக்க மேவழங்கு! செய கரும மோவிலங்கு?

பயனாக்கும் ஆசையதே பினை”//2//

இந்த உலகில் கடமையைச் செய்தவாறே நூறாண்டு வாழ்வதற்கு விரும்பு. உடலைத் தாங்கியுள்ள உனக்கு இதை விட்டால் வேறு வழியில்லை அவ்வாறு செய்யப்படும் கருமங்களின் செயலால் நீ கட்டுப்படமாட்டாய். கர்மங்களினால் வரும் பயனில் வைக்கப்படும் ஆசையினாலேயே மனிதர் கட்டுப்படுகிறான்.

“அஸீர்யா நாம தே லோகா அந்தனே தாம்ஸ்வ்ருதா!

தாம்ஸ்தே ப்சேத்யாபிக் ச்சந்தி ஏ கே சாத்மாஹனோ ஜனா//3//

பர அருளை உணராதார், பணிக் கடனை தொடராதார்

நர இருளார், கொல்வர் நல்லான்மா- திரை விழுவோ

தீதிருளின் தேக்கத்தில் தீயசுரர் நோக்கில்

மீதிவழிப் புகுவார் மெலிந்து//3//

கருமம் தவறாது, பயனில் ஆசை வைக்காது வாழ வேண்டும் எனும் ஆன்ம ஞானத்தை உணரத் தவறியவர்கள் ஆன்மாவைக் கொன்றவர்கள் ஆவார்கள். அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறவிச் சுற்றில் தள்ளப்படுவர்.

“அந்தம் தம்! ப்ரவிசந்தி ஏ அவித்யாம்ய்பாஸதே!

த்யோ பூய தே ய வு வித்தியாயம் ரதா //9//

இங்கு அறியத்தக்கனவற்றை அறியாதிருத்தல் அவித்தை எனவும், அறியத்தக்கனவற்றை அறியும் பயிற்சி வித்தை எனவும், ஆன்ம தத்துவம் உணராமல் கர்மமாகிய அவித்தையில் மட்டும் ஈடுபடுவோர் சம்சாரம் எனும் தழையில் மீண்டும் மீண்டும் புகுவர். செய்ய வேண்டிய கடமைகளை விட்டு, உலக ஆசையுடன் தெய்வ வழிபாடு எனினும் அதில் எந்தப் பயனுமில்லை.

“வித்யாம் சாவித்யாம் ச யஸ் தத் வேநோபயம் ஸஹ/

அவித்யாம் ம்ருத்பும் தீர்த்வா வித்யாம் ம்ருத ம்ஸனுதே //11//

வித்தை, அவித்தை இவ்விரண்டுடன் ஆன்ம தத்துவத்தை அறிகிறவர்கள் அவித்தையால் சாவைக் கடந்து, அதன் பலனாக, வித்தையால் சாகா நிலையை அடைகிறார்கள். அதாவது பயன் கருதாமல் கருமங்களைச் செய்து, தரும நெறியுடன் இறை வழிபாடு/ சமுதாயப்பணி ஆகியவைகளைச் செய்வது ஆகிய அவித்தை, வித்தை இவ்விரண்டினோடு, ஆன்ம தத்துவமாகிய மூன்றாவது உண்மையும் சேர்ந்திருத்தல் அவசியமாகும்.

இவ்வைந்து பாடல்களும் (மந்திரங்கள்) அறிவினால் புகுத்தறிந்து வாழும் வகையினை வலியுறுத்துகிறது. அதாவது மனிதன் இவ்வுலகில் தன் கடமையை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும். மனிதன் தன் கடமையைச் செய்யும் போது எந்த வித பயனையும் தான் விரும்பியோ, வெறுத்தோ செய்யாமல் கடமையைக் கண்ணாகக் கொண்டு செய்தல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. கடமையைச் செய்வதற்கே மனிதனுக்கு உரிமை இருக்கின்றதே தவிர அதன் பயனில் உரிமை இல்லை என்பதை விளக்குகிறது. ஆசையும், உணர்வும், உயர்ந்த குறிக்கோளான கடவுள் பக்தியாக மாறுவதே கடமை எனும் ஒழுக்கமென்றும், கடமை என்பது தியாக உணர்வோடு செய்யக்கூடிய சமுதாயப் பணி என்பதையும் இவ் ஈசாவாசிய உபநிடத மந்திரங்கள் விளக்குகின்றன.[6] எனவே உணர்வுகள், ஆசாபாசங்கள், விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பதுன்பம், ஆகியவற்றின் தூண்டுதலால் அமைந்த செயல்கள் ஒழுக்க தரமுடையதாகாது மாறாக பிரதி பலன் பாராது தன்னுடைய கடமையைச் செய்ய வேண்டும்.

அதாவது ஒரு செயலை செய்வதற்கு விருப்பம் இல்லாத போதும் அதை கடமை உணர்வினால் ஒருவன் செய்தால் அச் செயல் ஒழுக்கமுடையதாகின்றது.

கான்டினது ஒழுக்கக் கோட்பாடும், இத்தன்மையையே வலியுறுத்துகிறது. கான்ட் மக்கள் தங்கள் புகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்க உதவுகின்றார். சிந்தனையாளர்கள் புகுத்தறிவைப் பயன்படுத்திய காலத்தில் கான்ட் தனது ஒழுக்கவியற் கருத்துக்களை வெளியிட்டார். இங்கு கான்ட் தனது ஒழுக்கவியற் கோட்பாட்டிற்கு ஐந்து வகையான சூத்திரங்களை அமைத்து பயன்கருதாமல் கடமையின் பொருட்டு செய்யப்படும் செயல்களே ஒழுக்கச் செயல் என்பதை வலியுறுத்துகின்றார்.[7]

இவரது சார்பற்ற கடப்பாடு (Categorical imperatives) செயலுரிமையின் வெளிப்பாடான கடமையின் இயல்பாக கொள்ளப்படுகிறது. ஒரு செயல் எந்த ஒன்றையும் சாராது கடமையின் பொருட்டு இடம்பெறுமாயின் இச் செயல் ஒழுக்கவியலின் தரத்தைப் பெறும் என்பதைச் சார்பற்ற கடப்பாடு வெளிப்படுத்துகிறது.[8] ஒழுக்கச் செயல்கள் பயனை எதிர்பாராமல் கடமைக்காகச் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை இது குறிக்கிறது. கான்டினது மற்றுமொரு ஒழுக்கக் கோட்பாடு மனிதாபிமானம் குறித்த சூத்திரம் (The formula of humanity) இது ஒவ்வொரு செயலுக்கும் பின்னாலும் உள்ள ஊக்கம் மனித குலத்தின் நன்மைக்காக இருக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறது. கடமையைச் செய்வதற்காக ஒவ்வொரு மனிதனும் எவ்வாறு உந்தப்படுகின்றான் என்பதை இவ் விதி எடுத்துரைக்கின்றது. இங்கு மனிதன் புகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி தன் கடமையைச் செய்ய வேண்டும் என்பது வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. மேலும் அவரது ஒழுக்கவியலில் தன்னுரிமைச் சூத்திரம் (Formula of Autonomy) இங்கு கடமையுணர்வு சுய சித்தத்தினதும் (Free will), நன்மைக்கான சித்தத்தினதும் (Good will) இன்றியமையாமையை வலியுறுத்தி நிற்கின்றது. மனிதன் கடமையைச் செய்வதற்கு எவ்வாறு உந்தப்படுகின்றான் என்பதை இவரது முடிவுகள் பற்றி இராச்சியம் (The kingdom of Ends Formula) எடுத்துரைக்கிறது[9].

கடமை உணர்வுடன் செய்யப்படும் செயல்கள் சார்பற்ற கடப்பாடுகளாக (Categorical Imperative) கொள்ளப்படும். ஒரு செயல் செய்தாக வேண்டும் என்ற கடமை அல்லது கடப்பாடுடன் (Ought) இடம்பெறுமாயின் அச் செயல் ஒழுக்கத் தரத்தைப் பெறும் என்பதைச் சுட்டுவது சார்பற்ற கடப்பாடாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட செயலின் விஞ்ஞான நியாயங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பொதுமையான விதிகளால்

மனிதன் வழிநடத்தப்பட வேண்டும். இத்தகைய விதி அவரது விருப்பு, பற்றுக்களுக்கு அப்பாற்பட்ட தவிர்க்க முடியாத கடப்பாடு என்கின்றார். இதன்படி கடமை கடமைக்காக செய்து முடிப்பதை இது வலியுறுத்துகிறது. இவ்வுணர்வு நிலை மனிதனின் தோற்ற உலகை கடந்து விளங்குகின்ற தன்மையை காணலாம்.

ஆக, ஒரு செயல் பயன்கருதாமல் செய்யப்பட்டால் மட்டுமே ஒழுக்க ரீதியாக மதிப்புடையதாக அது இருக்க முடியும் என கான்ட் நம்பினார். இது ஒரு கடமை நோக்குடன் செய்யப்படவில்லை எனின் அது ஒழுக்கமல்ல. ஒரு செயலில் இறுதி விளைவு முக்கியமன்று செயலின் ஒழுக்கமதிப்புத்தான் முக்கியமாகும் [10].

6. ஆய்வு முடிவுகள்

மேற்குறிப்பிட்டவாறு இரு ஒழுக்கவியற் சிந்தனைகளுக்கிடையே கடமை என்பது பயனைக் கருத்திற்கொள்ளாமல் இடம்பெறும். செயல் என்பது பொருத்தமுடையதாக அமைகிறது. கான்டின் ஒழுக்கக் கருத்துப்படி ஒரு செயல் பயனை எதிர்பார்த்து செய்யப்படுமாயின் அது நற்செயலாகாது. கடமை என்பது கடமைக்காக (Duty for the sake of Duty) பயன்கருதிச் செய்யப்படுமாயின் அது சார்புள்ள கடப்பாடாக மாறும் எனவும், ஒழுக்கவியற் சிந்தனை எப்போதும் சார்பற்றதாக இருப்பதை இரு சிந்தனைகளிலிருந்தும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆயினும் இரு சிந்தனைகளிலும் குறிப்பிடப்படும் கடமை என்பதற்கிடையில் சில வேறுபாடுகளும் காணப்படுகிறது. அதாவது உபநிடதங்களில் கடமை கடமைக்காக என்றிருந்த போதிலும் அது கடவுளுக்காக செய்யப்படுகிறது. அதாவது அது பரலோகப் பயனைக் கருத்திற்கொண்டு செய்யப்படுகிறது. ஆனால் கான்டின் ஒழுக்கவியல் பரலோகப் பயன்களையும் கருத்திற்கொள்ளாது கடமை ஒரு கடப்பாடு, கட்டாயம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டி இருப்பது எனவும், இது மனிதனின் பகுத்தறிவிலிருந்து பிறப்பது எனவும் தனது செயல் நிலை நியாயித்தலின் விமர்சனம் எனும் நூலில் நிறுவுகிறார். இவ் அறவியலினூடாக கடவுளின் இருப்பையும், ஆன்மாவின் அழிவின்மையும் நிறுவுகின்றார். இருந்தபோதிலும் இவ்விரு சிந்தனைகளும் சமயச் சார்புடையது என்பதை நாம் மறுக்க முடியாது.

இங்கு இரு வேறுபட்ட சூழ்நிலைகளுக்கிடையே காணப்பட்ட இரு கோட்பாடுகளுக்கிடையேயும் பல்வேறு ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன என்பது இவ்வாய்வின் மூலம் பெறப்படுகிறது. வேறுபட்ட காலச்சூழல், வேறுபட்ட மதச் சூழல், வேறுபட்ட சிந்தனைச் சூழல் என்றாலும் இவற்றுக்கிடையே ஒற்றுமைத் தன்மைகள் காணப்படுவதை காணலாம். கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 1500 ஆண்டு களுக்கு முன்பு தோன்றிய உபநிடதங்களின் ஒழுக்க சிந்தனையும், 19ம் நூற்றாண்டு கான்டினுடைய ஒழுக்க சிந்தனைகளையும் நோக்கும்போது ஒழுக்கம் என்பது எக்காலத்திலும் யாவருக்கும் ஒரு பொதுவானதே எனும் முடிவுக்கு வரலாம். அத்தோடு இவ் ஒழுக்க சிந்தனை ஏட்டில் எழுதியதாக அமையாது வழக்கறிஞர் சபையிலும், வழிபாட்டுத் தலங்களிலும், ஏழைகளின் குடிசைகளிலும், மீன் பிடிக்கும் மீனவரிடமும், படிக்கின்ற மாணவரிடமும் சென்றடைய வேண்டும் என குறிப்பிடலாம்.

உசாத்துணை நூல்கள்

- [1] மகாதேவன்.ரி.எம்.பி “இந்து சமயத் தத்துவம்”, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2006.
- [2] மல்லிகா-இராசரெத்தினம், “ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம்- ஒரு நோக்கு”, காரைநகர் மணிவாசகர் சபை பொன்விழா மலர், 1993.
- [3] Roger J.Sullivan, “An Introduction to Kant’s Ethics”, Syndicate Press, university of Cambridge, 1995.
- [4] அரசு.வீ, ரிக் வேதம், அலைகள் வெளியீட்டகம், சென்னை, தொகுதி-1, 2004.
- [5] www.thamilarivu.com / isavasyaupanisad.pdf.
- [6] ஆசுதோஸானந்தா, “ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம்”, ஸ்ரீராம கிருஷ்ண மடம் சென்னை, 2001.
- [7] ஜமாகிர். “பீ.எம், ஒழுக்கவியல்-ஓர் அறிமுகம்”, ஈஸ்வரன் புத்தகாலயம், கண்டி. 2012
- [8] En.wikipedia.org/wiki/categorical-imperative.
- [9] http://en.wikipedia.org/wiki/Kantian_ethics.
- [10] http://plato Stanford .edu/entries/kant-moral.